

Arrest

nr. 181 973 van 8 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 maart 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

1.2. Op 19 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.03.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende documenten voor:

- aangiftegegevens – voorlopige versie personenbelasting 2016/035 (aanslagjaar 2016 – inkomsten 2015), opgesteld door boekhoudkantoor DEBA*
- fiche nr. 281.12 vervangingsinkomen – inkomsten 2015, fiche Nr. 218.13 werkloosheidsuitkeringen – inkomsten 2015 (ABVV West-Vlaanderen), loonfiches nr. 281.10 – inkomsten 2015 (Randstad Belgium); loonfiche nr. 281.10*
- inkomsten 2015 (Sociaal Fonds voor de uitzendkrachten); loonfiche nr. 281.10 - inkomsten 2015 (Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie)*

Uit de bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon tewerkgesteld was via Randstad Belgium. Deze tewerkstelling werd stopgezet op 28.01.2016. Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen afdoende zicht op de aard en op het huidige netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij voert ook een manifeste appreciatiefout aan. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. Haar eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“1.

Verzoekster heeft op 21 maart 2016 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 21 september 2016 wordt verzoekster door verweerder in kennis gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19 september 2016 (bijlage 20) (cf. stuk 1).

2.

Dat de verzoekster betekende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19 september 2016 stelt dat verweerder geen afdoende zicht heeft op de exacte aard van de huidige inkomsten van de referentiepersoon.

Dat verweerder echter nalaat te motiveren waarom hij verzoekster niet heeft uitgenodigd alsnog meer bewijsstukken aangaande de inkomsten van haar echtgenoot over te maken.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante en recente elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat er sprake is van manifeste beoordelingsfout, schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

3.

Dat verweerder derhalve verweerder, gezien hij niet kan vaststellen of er (on)toereikende bestaansmiddelen zijn, dan ook niet verweerder een bijlage 20 kon betekenen nu geenszins door verweerder op een afdoende manier werd aangetoond dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom verzoekster niet voldoet aan voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.”

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing duidelijk naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De bestreden beslissing verwijst naar de voorgelegde aangiftegegevens - voorlopige versie personenbelasting 2016/035 opgesteld door boekhouder DEBA, fiche nr. 281.12 vervangingsinkomen - inkomsten 2015, fiche nr. 218.13 werkloosheidsuitkeringen - inkomsten 2015 (ABVV West-Vlaanderen), loonfiches nr. 281.10 - inkomsten 2015 (Randstad Belgium), loonfiche nr. 281.10 - inkomsten 2015 (Sociaal Fonds voor de uitzendkrachten) en loonfiche nr. 281.10 - inkomsten 2015 (Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie). Voorts motiveert de verwerende partij dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon tewerkgesteld was via Randstad Belgium, dat deze tewerkstelling werd stopgezet op 28 januari 2016. In de bestreden beslissing wordt er vervolgens op gewezen dat de verwerende partij op basis van het geheel van de beschikbare gegevens geen afdoende zicht heeft op de aard en op het huidige netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat niet afdoende kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. De verwerende partij wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt haar aanvraag te actualiseren. Voorts wijst de verwerende partij er nog op dat een behoeftenanalyse in dit geval overbodig is, daar er immers niet werd vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldoet doch wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan. De verwerende partij besluit dat de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te verkrijgen op grond van gezinshereniging.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen

de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij. Aldus kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat, gezien de verwerende partij niet kan vaststellen of er toereikende bestaansmiddelen zijn, geen bijlage 20 kan betekenen daar niet werd aangetoond dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

3.1.5. Uit de stukken van het administratief dossier, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij ter staving van de bestaansmiddelenvereiste de volgende documenten heeft voorgelegd:

“- aangiftegegevens – voorlopige versie personenbelasting 2016/035 (aanslagjaar 2016 – inkomsten 2015), opgesteld door boekhoudkantoor DEBA

- fiche nr. 281.12 vervangingsinkomen – inkomsten 2015, fiche Nr. 218.13 werkloosheidsuitkeringen – inkomsten 2015 (ABVV West-Vlaanderen), loonfiches nr. 281.10 – inkomsten 2015 (Randstad Belgium); loonfiche nr. 281.10

– inkomsten 2015 (Sociaal Fonds voor de uitzendkrachten); loonfiche nr. 281.10 - inkomsten 2015 (Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie)”

3.1.6. De Raad wijst er op dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

Uit informatie van de verwerende partij die zich in het administratief dossier bevindt, meer bepaald nazicht van de databank van de RSZ (Dolsis), blijkt dat de laatste tewerkstelling van de referentiepersoon, via Randstad Belgium, werd stopgezet op 28 januari 2016. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nog aanvullende documenten heeft overgemaakt.

De verwerende partij kon dan ook op grond van voorgaande feitelijke vaststellingen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing besluiten dat zij geen afdoende zicht heeft op het huidige netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zodat zij niet afdoende kan beoordelen of de Belgische referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

3.1.7. De verzoekende partij lijkt voorts te menen dat de verwerende partij zelf een verder onderzoek diende te verrichten en verdere navraag diende te doen, of minstens diende te motiveren waarom zij dit niet deed.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij stukken overmaakte die de tewerkstellingssituatie en het inkomen van de referentiepersoon verduidelijken na 28 januari 2016.

De Raad wijst er nogmaals op dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust.

Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken, waarbij nog kan opgemerkt worden dat de verzoekende partij geenszins aantoonde welke stukken zij nog had willen overmaken.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de door haar gekende informatie te besluiten dat zij geen afdoende zicht heeft op het huidige netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zodat zij niet afdoende kan beoordelen of de Belgische referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Voorts herhaalt de Raad dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zo blijkt uit de bijlage 19ter van 21 maart 2016 die door haar werd ondertekend. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de Belgische onderdaan (in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd) moet aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bijlage 19ter blijkt dat de verzoekende partij op 20 september 2016 zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden teneinde haar de

beslissing inzake de voorliggende aanvraag te betekenen. Gelet op voorgaande diende de verzoekende partij te weten dat de stukken die zij reeds voorlegde om het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te staven, met name de bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon, na 28 januari 2016 niet langer actueel waren.

Uit de door de verzoekende partij aan het bestuur voorgelegde bewijzen in het kader van haar aanvraag van 21 maart 2016 kan geenszins afgeleid worden, gelet op de informatie waarover de verwerende partij beschikt en die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet meer over een tewerkstelling beschikt na 28 januari 2016, wat na voormelde datum de tewerkstellingssituatie of inkomen van de referentiepersoon is. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van haar partner, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij nagelaten heeft om te motiveren waarom zij haar niet uitgenodigd heeft om meer bewijsstukken van de inkomsten van haar echtgenoot over te maken, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij oordeelde dat het aan de verzoekende partij toekwam om de aanvraag te actualiseren.

3.1.8. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat zij geen afdoende zicht heeft op het huidige netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zodat zij niet afdoende kan beoordelen of de Belgische referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat het aan de verzoekende partij toekwam haar aanvraag te actualiseren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij het bestaan van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij aan.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.9. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

3.1.10. Daargelaten de vraag of de hoorplicht in deze omstandigheden van toepassing is, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen: de verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog zonder aan te duiden welke documenten en bewijsstukken die een invloed konden hebben op de beslissing inzake haar aanvraag van een verblijfskaart zij had kunnen voorleggen aan het bestuur. In deze omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.1.11. De Raad wijst er tenslotte op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.1.12. Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en de rechten van verdediging.

De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op

gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd."

3.2.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging van derdelanders met burgers van de Unie/Belg, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de verzoekende partij te horen over haar socio-economische situatie, mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde was immers *in casu* niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

3.2.3. Waar de verzoekende partij betoogt dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend zodat zij sowieso overeenkomstig artikel 41 van het Handvest voorafgaandelijk diende gehoord te worden en ook wijst op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, mist haar betoog feitelijke grondslag daar de bestreden beslissing geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Integendeel, de bestreden beslissing betreft duidelijk een weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER